

Modlitba v tísní aneb „David a Goliáš“

Introit: ... **Hospodine, jenom ty nám můžeš zjednat pokoj, tak jako jsi nám odplatil za všechny naše skutky...** (Iz 26,12)

1.čtení

Iz 6,1 Toho roku, kdy zemřel král Uzijáš, spatřil jsem Panovníka. Seděl na vysokém a vznosném trůnu a lem jeho roucha naplňoval chrám. 2 Nad ním stáli serafové: každý z nich měl po šesti křídlech, dvěma si zastíral tvář, dvěma si zakrýval nohy a dvěma se nadnášel. 3 Volali jeden k druhému: "Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů, celá země je plná jeho slávy." 4 Od hlasu volajících se pohnuly podvaly prahů a dům se naplnil dýmem. 5 I řekl jsem: "Běda mi, jsem ztracen. Jsem člověk nečistých rtů a mezi lidem nečistých rtů bydlím, a spatřil jsem na vlastní oči Krále, Hospodina zástupů." 6 Tu ke mně přiletěl jeden ze serafů. V ruce měl žhavý uhlík, který vzal kleštěmi z oltáře, 7 dotkl se mých úst a řekl: "Hle, toto se dotklo tvých rtů, tvá vina je odňata a tvůj hřích je usmířen." 8 Vtom jsem uslyšel hlas Panovníka: "Koho pošlu a kdo nám půjde?" I řekl jsem: "Hle, zde jsem, pošli mne!" 9 Odpověděl: "Jdi a řekni tomuto lidu: »Poslouchejte a poslouchejte, nic nepochopíte, dívejte se, dívejte, nic nepoznáte.«"

2.čtení

Samuelova 17:4-11 Vycházival z pelištejských šiků souborový zápasník jménem Goliáš z Gatu, vysoký 3 metry. Na hlavě měl bronzovou přilbu a byl oděn do šupinatého pancíře; váha brnění byla 41,5kg bronzu. Na nohou měl bronzové holenice a na ramenou bronzový oštěp. Násada jeho kopí byla jako tkalcovské vratidlo a hrot jeho kopí vážil 10kg železa. Před ním chodíval štítonoš. Goliáš stával a volal na izraelské rady. Říkal jim: "Proč vycházíte a radíte se k bitvě? Což nejsem já Pelištejec a vy služebníci Saulovi? Vyberte si někoho, ať ke mně sestoupí. Když mě v boji přemůže a zabije mě, budeme vašimi otroky. Avšak jestliže já přemohu jeho a zabiji ho, budete vy našimi otroky a budete nám sloužit." A Pelištejec dodával: "Dneska jsem potupil izraelské rady. Vydejte mi někoho a budeme spolu bojovat." A kdykoli Saul a celý Izrael slyšeli tato Pelištejcova slova, děsili se a velice se báli.

1 Samuelova 17:32-52 David Saulovi řekl: "Člověk nesmí klesat na mysl. Tvůj služebník půjde s tím Pelištejcem bojovat." Saul Davidovi odvětil: "Nemůžeš jít proti tomu Pelištejci a bojovat s ním. Jsi přece mladíček, kdežto on je bojovník od mládí." David řekl Saulovi: "Tvůj služebník byl pastýřem ovcí svého otce. Když přišel lev anebo medvěd, aby odnesl ze stáda ovci, hnal jsem se za ním a bil jsem ho a vyrval mu ji z tlamy. Když se proti mně postavil, chytil jsem ho za dolní čelist a bil jsem ho, až jsem ho usmrtil. Tvůj služebník ubil jak lva, tak medvěda. A tomu neobřezanému Pelištejci se povede jako jednomu z nich, protože potupil rady živého Boha." A David dodal: "Hospodin, který mě vytrhl ze spárů lva a medvěda, ten mě vytrhne i ze spárů tohoto Pelištejce." Saul tedy Davidovi řekl: "Jdi; Hospodin buď s tebou!" Poté Saul oblékl Davida do svého oděni, na hlavu mu dal bronzovou přilbu a oblékl ho do pancíře. Na jeho oděni si David připásal jeho meč a pokusil se chodit, ale nebyl na to zvyklý. David tedy Saulovi řekl: "Nemohu v tom chodit, nejsem zvyklý." A svlékl to ze sebe. Vzal si do ruky svou hůl, z potoka vybral pět oblázků, vložil je do své pastýřské torby, do brašny, a s prakem v ruce postupoval proti Pelištejci.

Pelištejec se k Davidovi pomalu přibližoval a před ním jeho štítonoš.

Pelištejec se podíval, spatřil Davida a pohrdl jím, protože to byl mladíček, ryšavý, krásného vzhledu.

Pelištejec na Davida pokřikoval: "Copak jsem pes, že na mě jdeš s holí?" A Pelištejec zlořečil Davidovi skrze své bohy. Pokřikoval na Davida: "Poď ke mně, ať vydám tvé tělo nebeskému ptactvu a plnému zvířectvu."

Ale David Pelištejci odpověděl: "Ty jdeš proti mně s mečem, kopím a oštěpem, já však jdu proti tobě ve jménu Hospodina zástupů, Boha izraelských řad, kterého jsi potupil. Ještě dnes mi tě Hospodin vydá do rukou. Zabiji tě a srazím ti hlavu. Ještě dnes vydám mrtvolu z pelištejského tábora nebeskému ptactvu a zemské zvířeti. Celý svět pozná, že při Izraeli stojí Bůh. A celé toto shromáždění pozná, že Hospodin nezachraňuje mečem a kopím. Vždyť boj je Hospodinův. On vás vydá do našich rukou."

Když Pelištejec vykročil a přibližoval se k Davidovi, David rychle vyběhl z rady proti Pelištejci.

David sáhl rukou do mošny, vzal odtud kámen, vymrštil jej z praku a zasáhl Pelištejce do čela. Kámen mu prorazil čelo a on se skácel tváří k zemi.

Tak zdolal David Pelištejce prakem a kamenem, zasáhl Pelištejce a usmrtil ho, aniž měl v ruce meč. David přiběhl a stanul u Pelištejce. Popadl jeho meč, vytrhl jej z pochvy a usmrtil ho; uťal mu jím hlavu. Když Pelištejci viděli, že jejich hrdina je mrtev, dali se na útěk. Izraelští a judští muži vyskočili, spustili válečný pokřik a pronásledovali Pelištejce až tam, kudy se vstupuje do údolí, a až k branám Ekrónu.

3.čtení

Matouš 14:22-33 Hned nato přiměl Ježíš učedníky, aby vstoupili na loď a jeli před ním na druhý břeh, než propustí zástupy. Když je propustil, vystoupil na horu, aby se o samotě modlil. Když nastal večer, byl tam sám. Loď byla daleko od země a vlny ji zmáhaly, protože vítr vál proti ní. K ránu šel k nim, kráčeje po moři. Když ho učedníci viděli kráčet po moři, vyděsili se, že je to přizrak, a křičeli strachem. Ježíš na ně hned promluvil a řekl jim: "Vzchopte se, já jsem to, nebojte se! Petr mu odpověděl: "Pane, jsi-li to ty, poruč mi, ať přijdu k tobě po vodách!" A on řekl: "Poď!" Petr vystoupil z lodi, vykročil na vodu a šel k Ježíšovi.

Ale když viděl, jaký je vítr, přepadl ho strach, začal tonout a vykřikl: "Pane, zachraň mne!" Ježíš hned vztáhl ruku, uchopil ho a řekl mu: "Ty malověrný, proč jsi pochyboval?" Když vstoupil na loď, vítr se utišil. Ti, kdo byli na lodi, klaněli se mu a říkali: "Jistě jsi Boží Syn."

Všechno záleží na úhlu pohledu z jakého se člověk na věc dívá. Někdo, když vidí Goliáše, zděsí se a řekne si: „Není možné tu horu masa porazit!“ Ale jsou i takoví lidé, kteří si řeknou: „Není možné tu horu masa minout!“ Dají do praku kámen a vytřelí... Chtěl bych mít úhel pohledu Davida, který viděl stejnou horu masa jako jeho rodáci, ale reagoval na to jiným způsobem než oni. Jak je vůbec možné vidět stejnou věc, ale zachovat se jinak, než druzí? Jak to, že David viděl totéž, ale jeho mozek to vyhodnotil jinak? Jaký jeho mozek byl? V čem byl David jiný než jeho soukmenovci. Vždyť s nimi vyrostl v jedné rodině, syn stejného otce a stejné matky. Stejná výchova. Stejná země. Stejné náboženství. A přece, když dojde na Goliáše, oni se strachy třesou a David sbírá kameny do praku. Byl vejtaha? Jeho bratři si to o něm myslí. Bible to hodnotí jinak.

Co David viděl a slyšel jiného než ostatní? Nic jiného. Slyšel to, co ostatní. Ale jinak o tom přemýšlel. Jak? Zodpovědět tuto otázku a máme vyhráno. A máme v ruce klíč k celému případu.

Myslím si, že Goliáš Davida naštvál. Myslím si, že David byl na jednu věc ve svém životě velmi citlivý. Myslím si, že mnoho vydržel, mnoho překousl, jízlivé poznámky svých starších bratrů dělal že neslyší. I toho vejtahu jim odpustil, ale jednu věc nesnesl. Kupodivu ostatní ji snesli a příliš jim nevadila. David však nemohl. Nemohl **když se někdo posmíval Hospodinu**. A v tu chvíli mu bylo jedno, že měří 3 metry a jeho brnění že váží 1/2metráku a kopí 10kg. Jakmile se někdo začal vysmívat Hospodinu, v Davidovi se probudil takový hněv, že ztratil všechnu soudnost. Tak to skutečně jeho bratři i král Saul hodnotí. Ale nemají pravdu. David je soudný dost. Vždyť do boje nepůjde sám, ale ve jménu toho, kterého Goliáš urážel. Goliáš se vysmíval jeho Hospodinu! Jak by mohl nebránit Hospodinovo jméno a nechránit Hospodinovu čest? A jak by Hospodin nemohl být na Davidově straně? David ví, kdo za ním stojí a kdo bude bojovat na jeho místě.

To máte stejné, jako když vám někdo, kdo navíc vypadá jako obluda, pohaní toho, koho máte rádi. Někoho, koho si hluboce vážíte. O kom byste neřekli křivé slůvko. Goliáš tupil řady živého Boha. Davidovi to znělo hrozně. Jako rouhání, jako braní Božího jména nadarmo, jako kdyby jemu samému někdo škrábal po zřítelnici oka. A tak se stalo, že Davidovi bylo jedno, jak silný protivník před ním stojí.

Pojďme pryč od příběhu dávnověku. Dnes je jiná doba. Tamto byla doba dávno minulá. Dnes nestojíme proti sobě se zbraněmi v ruce. Nezabýváme se kvůli názorům a náboženstvím. Ale...ale...Goliášové zůstávají, třeba že ne z masa a kostí. I výsměch zůstává. A zůstává i to zastání se toho, koho miluji. Někdy před námi stojí hora z masa a kostí, jindy hora kamení. Každý z nás máme ve svém životě Goliáše. Každý vstoupí do období ve kterých proti němu z řady Goliáš vystoupí. A většinou utečeme. Goliáš bývá to, čeho se bojíme, na co stále myslíme a před čím se schováváme. Může to být zlý člověk, může to být nepříjemná záležitost. Může to být skytá nemoc, může to být těžká starost, zkouška nad naše síly. Může to být vracející se nezodpovězená otázka. Může to být palčivá výčitka. Stále se před námi objevuje. Stále nám vyhrožuje, chvástá se a naparuje. Někdy dokonce vystoupí dva Goliášové najednou. A není výjimkou, že lidé utečou k alkoholu, drogám nebo si sáhnou na život. Co potřebujeme v takové chvíli?

Potřebujeme úhel našeho pohledu otočit davidovským směrem. Ne vykřikem: „*Je tak veliký, že nemohu vyhrát!*“, ale zvoláním: „*Je tak veliký, že nemohu minout!*“ A přece to vše by bylo málo. David nebyl chvástal. A neměl prázdné ruce. Kdo si myslí, že v nich měl jen kameny a prak, špatně se dívá. On měl v ruce silnější zbraně než Goliáš. On Goliáši říká: „*Ty jdeš na mne s mečem a kopím, ale já jdu proti tobě ve jménu Hospodina zástupů!*“ Jako David jde proti Goliáši ve jménu Hospodina zástupů,

i my půjdeme ve jménu Ježíše Krista proti všem Goliášům našeho života. Důvěřujme Bohu jako David. Je to sice těžké, ale ne nemožné.

Jak smutné je, že mnozí věřící, kteří tvrdí, že Bohu důvěřují jsou podobni lidem v cirkuse, kteří hledí na vrcholné číslo provazolezce. Znáte to, ne?

Artista vstoupil na lano vysoko nad hlavami diváků a bez jediného zaváhání přešel z jednoho konce na druhý. Diváci byli nadšeni. Vzal švihadlo a třikrát přeskočil-to celé na provaze. Diváci šileli. Vzal kolo a projel tam a zpátky. „To snad není možné!“ Volali všichni. Vzal trakař naložil do něj pytel cementu a přijel tam i zpět bez jediného zaváhání. Lidé v údivu kroutili hlavami.

„Máte ve mně důvěru?“ Zeptal se.

„Samozřejmě,“ vykřikl jeden za všechny ostatní

„Tedy, ukážu vám ještě jeden kousek, ale potřebuji vaši spolupráci.“

„Pověz o co jde. Přijímáme vše, co navrhneš.“ Zvolal kdosi z publika.

„Slyšte tedy. Chci jít tam a zpět a vézt při tom opět trakař. Vzhledem k tomu, že ve mně máte neomezenou důvěru, navrhuji vám, ať si jeden z vás do něj sedne.“

Nikdo se nepřihlásil!

Na tomto příběhu slyšíme, že je rozdíl mezi slyšeným slovem a slovem uposlechnutým. Vírou bez skutků a vírou projevující se na skutcích. Nemusíme hazardovat pro zábavu, ale když v našem životě, třeba zítra, vystoupí do našeho dne nějaký ten Goliáš, neutíkejme, ale vzpomeňme si na sílu Pána, jemuž důvěřujeme. Mějme odvahu a postavme se vždy ve jménu Pána Ježíše Krista. Vyslovme Jeho jméno a plně Mu důvěřujme. Záleží na úhlu pohledu z jakého se člověk na Goliáše dívá. My se máme dívat z úhlu pohledu od Ježíšova trůnu. Nezapomeňme na to! Modleme se s vírou, odvahou, ustavičně a nezbedně! Naše modlitby ať jsou svěží, živé, upřímné a konkrétní. Bůh chce vidět naši víru, protože bez víry není možné líbit se Mu.

Závěr příběhu je už jen prosté konstatování: *1S 17,50 „Tak zdolal David Pelištejce prakem a kamenem, zasáhl Pelištejce a usmrtil ho, aniž měl v ruce meč.“*

My známe duchovní zbraně. Otázka zní, zda je každý den používáme. A přece celé to naše bojování nesmí být **naše**. Duchovní boj je předně věcí Boží, proto se modlíme: „*Otče náš, který jsi v nebesích posvěť se jméno Tvé...*“ Nejsme to my, kdo Boží jméno posvěcuje, ale sám Nejvyšší má ve svých rukou všelickou moc a právo a sílu své jméno posvětit a oznámit. Tak jako se vši autoritou a mocí potrestá naše viny, ať už na nás samých nebo na svém Synu Pánu Ježíši Kristu, tak se stejnou autoritou a mocí dokáže zjednat pokoj. Porazit naše Goliáše. Tento pokoj je důsledek a ovoce požehnání. Předpokladem pokoje je **s p r a v e d l n o s t**, kterou Bůh koná na svém **s p r a v e d l i v é m S l u ž e b n í k u**. Ježíš snášel trestání pro náš **p o k o j** !

Jenom Bůh nám může zjednat pokoj. Nikdo jiný. Mluvím o pokoji, jež předčí všechny naše nejsmělejší představy. Pokoj od Goliášů našich všedních dnů.

Pokoj nám ovšem může zjednat jen za předpokladu, že poslechneme Jeho Slovo. Že nebudeme po Bohu chtít toliko souhlas s plány svými vlastními. Že své plány změním podle jeho Slova a jeho rady. Pokoj Bůh zjedná jen tomu člověku, který přestane bojovat své vlastní boje s druhými, hájit práva svá vlastní, litovat jen sebe a vstoupí do boje Hospodinova. Začne se ptát, co chce Bůh a jak zvýšit Boží čest a slávu Božího jména.

„Hospodine, jenom Ty nám můžeš zjednat pokoj! Jenom Ty a žádný jiný!“

Býváme netrpěliví s Božím vedením, protože neučinil hned nač jsme čekali a nebo zač jsme Ho prosili podle své vlastní vůle. My ale musíme poznat, že naše rozhodování a volba nezávisí na tom, kdo chce, ani na tom, kdo běží, ale na Pánu, který se smilovává. Čekání na Boha nás má naučit naprosté závislosti na Boží milosti, abychom se v dokonalém ztišení dali Jemu cele k dispozici. Podřídíme své myšlenky a přání Jeho vůli! Pak prchne z našeho srdce nervozita a spěch. Naše srdce se uklidní v Jeho blízkosti a bude naplněno nadějí a hlubokým Božím pokojem. Pokojem, který převyšuje všelický lidský rozum. Boží pokoj vejde do srdce i do mysli, když jsme

všechno svěřili Bohu, a vypudí roztržitost a rozervanost. Ztišení, oddanost, tichost, trpělivost, sílu i radost - to všechno nachází věřící ve svém Bohu.

Tak, jako se rolník musí vyzbrojit trpělivostí, když čeká na sklizeň, tak i my, když čekáme na Boží dary. Ale nehledejme pouze Boží pomoc a dary. My potřebujeme **J e h o s a m é h o !!!** Očekávej proto na Něho více než na vyslyšení svých modliteb. Dovolme mu, aby On jako KRÁL zasedl na trůn našeho srdce a konal v něm své dílo! Vydejme se Mu cele, vložme svůj život i celou svou budoucnost do Jeho rukou! Nechme Boha být Bohem a králem v našich srdcích. Tak nalezneme **POKOJ, KTERÝ PŘEVYŠUJE KAŽDÉ LIDSKÉ POMYŠLENÍ**. A v tomto pokoji je vítězství. Musíš se naučit pokornému očekávání na Boha ve všech okolnostech svého života: v jak krátkých a mimořádných obdobích, tak i v dobách dlouhotrvajících, všedních a nezáživných, kdy se ti zdá, že čekání nemá konce a duše je již dlouhým čekáním unavena. Očekávej na Boha pečlivě! Ti, kteří očekávají, nabývají nové síly.

Jednou večer, když měli rodiče hosty, řekla maminka své dcerce, ať se jde pomodlit a spát.

Děvčátko poslechlo a začalo se u postýlky modlit. Pak se vrátilo popřát dobrou noc. Maminka se zeptala:

„Pomodlila ses pěkně?“

„Ne, nejde to.“

„Jak nejde? Jen se vrať a pomodli se!“, odpověděla maminka nesoustředěně.

Děvčátko znovu odešlo do svého pokoje. Za minutu bylo zpátky.

„Tak už ses pomodlila?“

„Ne, mami, nejde to.“

„Jak to, že ti to nejde? Vysvětli mi to!“

„Nemůžu se modlit“, odpovídá děvčátko, „neslyším ticho. Děláte moc velký rámus.“

Tady příběh končí. To co malé děvčátko nedokázalo pro rámus, my dokážeme navzdory rámusu. Modlit se. A za jakou cenu? Za cenu modlitby formální a neúčinné.

Je mnohem lepší počkat si na ticho. Nejen ticho kolem sebe, ale také ticho v sobě, abychom k Pánu Bohu přistupovali s celým srdcem jen a jen pro Něho.

Jak můžeme žít život praktického následování Pána Ježíše Krista? Jak můžeme Bohu dokonale sloužit? Klíč k tomu najdeme v přečteném 1.čtení - Iz 6,1-9 „*Toho roku, kdy zemřel král Uzijáš, spatřil jsem Panovníka. Seděl na vysokém a vznošeném trůnu a lem jeho roucha naplňoval chrám.... I řekl jsem: "Běda mi, jsem ztracen. Jsem člověk nečistých rtů a mezi lidem nečistých rtů bydlím, a spatřil jsem na vlastní oči Krále, Hospodina zástupů."* 6 *Tu ke mně přiletěl jeden ze serafů. V ruce měl žhavý uhlík, který vzal kleštěmi z oltáře, 7 dotkl se mých úst a řekl: "Hle, toto se dotklo tvých rtů, tvá vina je odňata a tvůj hřích je usmířen."* 8 *Vtom jsem uslyšel hlas Panovníka: "Koho pošlu a kdo nám půjde?" I řekl jsem: "Hle, zde jsem, pošli mne!"* 9 *Odpověděl: "Jdi... .."*

Spočineme-li skutečně před Božím trůnem, dostaneme-li se skutečně až do svatyně svatých, kam smíme pro Kristovu krev vstoupit, ale kam často nechodíme, protože se spokojíme s jen letným zavaděním o Boží jméno, pak prožíváme to, co Izajáš, pak odejdeme s jasným poznáním Boží vůle.

AMEN